

esserede Grundejere udenfor. De Spørgsmaal, Kommissionen skal afgøre, dreje sig jo om intet mindre end om, hvorledes Afvandingsforholdene skulle ordnes i Københavns Kommune, og Lovens Bestemmelser gaa i Hovedsagen ud paa, at Udgifterne til saadanne Anlæg enten helt eller delvis skulle kunne paalægges de vedkommende Grundejere, det vil sige dem, der i større eller mindre Grad ere interesserede i Anlægene. Herved gribes der overordentlig stærkt ind i Grundejernes Interesser, og det er derfor ikke saa underligt, at der har været højst delte Meninger om Bestemmelsernes Fortræffelighed. Det maa jo erkendes, at det er uhyre vanskeligt at lovgive paa et Omraade, hvor man særlig beskæftiger sig med pekuniære Interesser, og det er netop det, her er Tale om. Kommunalbestyrelsen har selvfølgelig en Pligt til at varetage samtlige Kommunens Beboeres Interesser, derunder ogsaa Grundejernes, men den har ogsaa en Pligt til at varetage Kommunekassens Interesser. Hvorledes nu dette skal afbalanceres lige overfor hinanden, er det, man forsøger klargjort gennem Bestemmelserne i Lovforslaget. Ifølge disse skal Kommissionen kunne fastsætte, hvilke Bidrag der skal ydes henholdsvis fra Kommunen og de paagældende Grundejere, naar der er Tale om paa de i Forslaget nærmere fastsatte Vilkaar at foretage større Afvandingsanlæg paa Københavns Kommunes Arealer. Betingelsen for, at en Grundejer i det hele taget kan komme til at yde noget Bidrag, er, at hans Ejendom maa siges at have nogen Nytte og Fordel af dette Anlæg, og det bliver da Kommissionens Sag at udmaale, i hvilken Grad denne Nytte og Fordel kan ventes opnaaet. Nu har der været rejst mange Anker imod adskillige af disse Bestemmelser, navnlig mod dem, som findes i andet Afsnit, og som gaa ud paa, at Kommissionen skal kunne paaligne Grundejerne Udgifter til visse Kloak- eller Vandafløb, som de ikke staa i umiddelbar Berøring med, nemlig saadanne Afløb, som paa Grund af den forøgede Tilførsel af Vand maa udvides eller omlægges. Ligeledes er der anket over, at man kan kræve Grundejernes pekuniære Støtte til Anlæg af Kloaker og Vandafløb, selv om de hidtilværende Anlæg af denne Art have fungeret paa tilfredsstillende Maade, naar Kommunen anser det for nødvendigt, at de forbedres og udvides. Man har ment, det vilde være betimeligt og rigtigt, at Udgifterne til Forbedring og Udvidelse i de her anførte Tilfælde kom til at hvile paa Kom-

munen alene, men ikke destomindre er det, som jeg før berørte, bestemt i Forslaget, at de efter Omstændighederne skulle fordeles paa samtlige Grundejere efter det Forhold, hvori de faa Nytte af Anlægget. Der kan selvfølgelig siges en Del baade for og imod denne Ordning, men Udvalget holder for, at man ikke godt kan gaa anden Vej end den i Forslaget anviste, idet man dog som Regel maa gaa ud fra, at større Afvandingsanlæg ville komme Grundejerne til gode. Kun ved Udvidelse og Anlæg i ældre Bydele, hvor Ejendommene hidtil have været vel betjente ved de eksisterende Kloakanlæg, kunde der være Tale om, at de med Grund kunde anse sig for forfordelte ved at skulle deltage i Udgifterne. Men her maa det jo ikke overses, at efterhaanden som de tekniske Fordringer til Beboelses- og andre Bygninger blive større, stilles der ogsaa, rent bortset fra det sanitære, større Krav til Afløbsforholdene, idet man nu anvender Kloaker paa enogtoget anden Maade og til andre Formaal end tidligere. Og hvis Grundejerne ville have Del i de Goder, som disse tekniske Fremskridt medføre, komme de sikkert ogsaa til at tage Del i de Udgifter, der ere forbundne med en dertil svarende Omordning af Afløbsforholdene.

Foruden dette Punkt, som naturligvis er det allervæsentligste, er der adskilligt andet, som Grundejerne ikke have kunnet erklære sig tilfredse med. Der er saaledes den Maade, hvorpaa Bidragene skulle ydes og sikres Kommunen. Grundejerne have ment, at det maatte være nok for Kommunen, naar den for de Beløb, den faar til gode, fik Sikkerhed efter 1ste Prioritet, altsaa sekundær Panteret. Lovforslaget bestemmer imidlertid, at saadanne Beløb, der ikke betales kontant, skulle ligestilles med kongelige og kommunale Skatter, og Udvalget har tiltraadt denne Bestemmelse, fordi der ved at gaa den anden Vej ikke alene vilde fremkomme stor Ulighed med Hensyn til, hvorledes de forskellige Grundejere ville blive stillede, men ogsaa fordi det ingenlunde altid er afgjort, at Kommunen kan være sikker paa at faa sit Tilgodehavende, naar 1ste Prioritet skal respekteres. Ligesom Udvalget har tiltraadt dette Punkt, har det i det hele kunnet tiltræde Hovedtanken i Forslaget. Der er derimod en enkelt Bestemmelse, som ogsaa tidligere er bleven fremdraget fra Grundejernes Side, og som Udvalget ikke har kunnet gaa med til. Det er nemlig Bestemmelsen i § 6, som gaar ud paa, at